

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 lipca 2018 r.

Pozycja 124

POSTANOWIENIE z dnia 8 czerwca 2018 r. Sygn. akt Ts 63/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar – przewodniczący i sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz
Piotr Tuleja,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 lutego 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 marca 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej M.J. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 117 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 20 lutego 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał stwierdził, że skarga konstytucyjna nie zawiera uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności przepisu, a jedynie niekonstytucyjnego stosowania prawa. Ponadto Trybunał stwierdził, że skarżący nie wykazał istnienia utrwalonej i jednolitej linii orzeczniczej potwierdzającej jego sposób rozumienia zaskarżonego przepisu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o nadanie skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Skarżący w zażaleniu, powołując się na art. 394 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, ze zm.), wskazał, że na tym etapie postępowania dopuszczalne jest przytaczanie nowych okoliczności i faktów niewskazanych wcześniej w skardze konstytucyjnej.

W celu wykazania istnienia ugruntowanej linii orzeczniczej wniósł o przeprowadzenie dowodu z kilkudziesięciu wskazanych przez siebie orzeczeń Sądu Okręgowego w Katowicach. Orzeczenia te zostały wydane wskutek rozpoznania zażaleń na postanowienia Sądu Rejonowego w Tychach – „sąd[u] właściw[ego] dla miejsca zamieszkania strony [skarżącego]”.

4. Trybunał przypomina, że zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu nie zastępuje skargi konstytucyjnej. Jest to środek uruchamiający kontrolę zapadłego już orzeczenia. W razie stwierdzenia w nim, że skarga konstytucyjna dotknięta była określonym brakiem formalnym (jak miało to miejsce w niniejszej sprawie), wywody zawarte w środku odwoławczym mogą mieć jedynie na celu wykazanie, że ustalenia Trybunału w tym zakresie były nieprawidłowe. Tym samym próby wykazania przez skarżącego – dopiero na etapie postępowania zażaleniowego – że zaskarżony przepis jest przedmiotem utrwalonej i powszechnej linii orzeczniczej, należy ocenić po pierwsze, jako spóźnione, a po drugie – jako potwierdzające ocenę zawartą w zaskarżonym postanowieniu, że skarga konstytucyjna nie zawierała dostatecznych argumentów w tym zakresie.

5. Niezależnie od tego Trybunał wskazuje, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału tylko „jeżeli jednolita i konsekwentna praktyka stosowania prawa w sposób bezsporny ustaliła wykładnię danego przepisu, a jednocześnie przyjęta interpretacja nie jest kwestionowana przez przedstawicieli doktryny, to przedmiotem kontroli konstytucyjności jest norma prawna dekodowana z danego przepisu zgodnie z ustaloną praktyką” (postanowienie Trybunału z 21 września 2005 r., sygn. akt SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95). Wymóg jednolitości i konsekwentności dotyczy jednak praktyki ogółu organów stosujących prawo, a nie konkretnego podmiotu – Sądu Okręgowego w Katowicach.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.